

[Grünbaum:]

tiltrådt. Det drejer sig om at afbøde en vis urimelighed, som er opstået i grænselandet, derved at den særskilt beskattede hustru ikke i sin skattepligtige indkomst kan foretage visse fradrag, som ikke er nøje knyttet til den særskilt beskattede indtægt. Den almindelige regel i kildeskatteloven har skabt nogle problemer dernede. Når manden tager arbejde i Tyskland og hustruen har arbejde i Danmark og bliver særskilt beskattet, mister ægtefællerne som sådan disse fradrag, f. eks. for underskud på eget hus o. lign., og det er naturligvis urimeligt. Vi har rejst spørgsmålet i udvalget, og finansministeren har stillet et ændringsforslag, som går ud på, at disse fradrag i sådanne tilfælde kan foretages i den særskilt beskattede hustrus indkomst. Det takker vi for, og som sagt er hele udvalget enig i dette.

Desværre lykkedes det ikke at opnå enighed i udvalget mellem anden og tredje behandling om befordringsfradraget. Da lovforslaget var til anden behandling, beklagede finansministeren, at han ikke havde haft mulighed for i et samråd at drøfte det ændringsforslag, der var stillet af socialdemokratiet og SF om befordringsudgifternes relation til lønmodtagerfradraget. Det var naturligt på den baggrund, at vi trak vort ændringsforslag tilbage, og vi fik så samråd med finansministeren for at se, om vi kunne finde ud af noget, vi kunne blive enige om, men desværre altså uden andet resultat end den ret vage udtalelse fra finansministeren, som findes i betænkningen, og som går ud på, at man vil tage hele spørgsmålet om størrelsen af det faste lønmodtagerfradrag og de udgiftsområder, herunder befordringsudgifterne, det skal dække, op til en samlet overvejelse. Finansministeren vil undersøge og bedømme disse problemer i forbindelse med eventuelle ændringer i skattelovgivningen, men først med virkning fra indkomståret 1972. Det er, kort gengivet, hvad der står i betænkningen.

Vi har ikke ment, at vi på dette grundlag har kunnet blive enige. Der har ikke, synes vi, været virkelig vilje hos regeringspartierne til at få klaret dette op.

Jeg må ganske kort præcisere vort ændringsforslag, som vi nu altså har genoptaget. Baggrunden er, at finansministeren selv har stillet et ændringsforslag — det vil jeg

gerne have lov til at fremhæve — som blev vedtaget ved anden behandling, og hvorefter visse befordringsudgifter nu kan fradragges ved siden af det faste lønmodtagerfradrag. Det kunne rejseudgifterne i forvejen, men finansministerens ændringsforslag, som blev vedtaget ved anden behandling, betyder, at en række andre befordringsudgifter nu også kan fratrækkes ved siden af det faste lønmodtagerfradrag. Det drejer sig om befordringsudgifter bl. a. mellem flere samtidige arbejdspladser. Det er vi gået ind for. Vi synes, det er rigtigt at gøre det, også fordi der er en vis forbindelse over til en løsning af kildeskattetrækket.

Spørgsmålet, der er dukket op, er så: er det rimeligt at sige til andre, som også har meget store befordringsudgifter, måske endda større end de personer, der nu er blevet undtaget fra lønmodtagerfradraget ved finansministerens ændringsforslag, og som i visse tilfælde har meget betydelige udgifter til befordring, som er nødvendige for, at de kan erhverve deres arbejdsindtægt: I skal fortsat miste lønmodtagerfradraget, fordi I har disse store udgifter til jeres kørsel for at tjene pengene, f. eks. inden for bygningsområdet? Det mener vi altså er ganske urimeligt. Det er altså fradraget i ligningslovens § 9 C, jeg taler om her. Og lige så urimeligt forekommer det for invaliderne. Invaliderne har — det er ligningslovens § 9 D — jo ret til fuldt fradrag for deres befordringsudgifter, mens fradrag efter § 9 C jo er begrænset til 3.000 kr. maksimalt.

Er det rimeligt, når vi nu siger til disse andre grupper af skatteydere, som er omfattet af det ændringsforslag, vi har vedtaget ved anden behandling: I kan foretage disse fradrag uden for det faste lønmodtagerfradrag, men invaliderne, som bestræber sig på at tjene en arbejdsindtægt, og som altså har visse og ret store kørselsudgifter, de må ikke gøre det? De skal minsandten miste deres lønmodtagerfradrag. Nu er det, jeg siger her, ikke nogen almindelig tale imod lønmodtagerfradraget, for dets funktion er jo at samle visse fradrag, men der må være logik i skattelovgivningen. Det, som folk reagerer imod, er ulighed, noget, man ikke kan forstå sammenhængen i, og det er derfor, vi rejser disse problemer. Det er urimeligt, når man nu vedtager den ændring ved anden behandling, at man så ikke tager den fulde